

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 148/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok łączny Sądu Okręgowego w Gorzowie Wlkp. z dnia 20 kwietnia 2023 roku, sygn. akt II K 16/23

Podmiot wnoszący apelację

- # oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # oskarżyciel posiłkowy
- # oskarżyciel prywatny
- # obrońca
- # oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
- # inny

Granice zaskarżenia

<i>Kierunek i zakres zaskarżenia</i>		
# na korzyść	# w całości	
# na niekorzyść		

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

**Ustalenie faktów w związku z dowodami
przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy**

Ustalenie faktów

Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Skazany	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	T. R.	Skazany w czasie odbywania kary pozbawienia wolności był trzykrotnie karany dyscyplinarnie, a czterokrotnie nagradzany regulaminowo, karę odbywa w jednostce typu zamkniętego, zatrudniony nieodpłatnie, z obowiązków pracowniczych wywiązuje się właściwie.	opinia o skazanym z dnia 4 lipca 2023 roku	88--89

Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				

Ocena dowodów

Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Opinia o skazanym z dnia 4 lipca 2023 roku	Dokument wiarygodny sporządzony przez właściwą instytucję.

Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		

<p>3.1.</p>	<p>Apelacja obrońcy skazanego:</p> <p>1. obraza przepisów prawa materialnego a mianowicie art. 86 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające w szczególności na nieprawidłowym uznaniu, iż w stosunku do skazanego T. R. nie zachodzą przesłanki umożliwiające mu i uzasadniające zastosowanie przy ustaleniu wymiaru kary łącznej, zasady pełnej absorbcji w związku z decydującym w tym względzie charakterem prewencyjnym oddziaływania kary oraz względami dotyczącymi samej osoby skazanego – podczas, gdy mając na uwadze całokształt okoliczności stanu faktycznego przedmiotowej sprawy oraz obowiązujące w tak analizowanej materii przepisy prawa, to niewątpliwym jest, iż wobec aktualnej zmiany postawy samego skazanego, w tym jego, bezspornie, pozytywnej opinii i prognozy kryminologicznej, orzeczone wobec niego kary przyniosły już wystarczający skutek resocjalizacyjny, a zatem zastosowanie wobec w/w skazanego zasady pełnej absorbcji jawi się jako całej rozciągłości uzasadnione;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
-------------	---	---	--

2. naruszenie art. 53 k.k. – poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji nieuwzględnienie w toku wydania rozstrzygnięcia w przedmiocie wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności, zachowania skazanego R. po popełnieniu przestępstwa, oraz jego aktualnej postawy, a także sytuacji osobistej skazanego – gdy tymczasem przedmiotowe okoliczności, stanowiące dyrektywy wymiaru kary, a także bezsprzecznie relewantne z punktu widzenia ustalenia jej wymiary kary, winny zostać przez Sąd wnikliwie przeanalizowane i uwzględnione w toku wydania rozstrzygnięcia w sprawie;

3. rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec skazanego T. R., która w ocenie obrońcy, przy uwzględnieniu okoliczności wpływających na korzyść jego mandanta w zakresie przedmiotu rzeczzonego postępowania – aktualnie w takim stanie rzeczy, jawi się jako zbyt surowa oraz nadmiernie dolegliwa – a to poprzez naruszenie art. 53 k.k. – wobec zastosowania przez Sąd a guo w stosunku do skazanego, kary, nie rozważającej w sposób kompleksowy, obowiązujących w tym

	zakresie dyrektyw i w tym samym, wymierzenie mu kary niesprawiedliwej i niewątpliwie nadmiernie dolegliwej	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty zawarte w apelacji okazały się nie zasadne.</p> <p>Na wstępie należy wskazać, że Sąd I instancji zastosował właściwy stan prawny, czego zresztą skarżący nie neguje. Wbrew stanowisku skarżącej Sąd I instancji nie uchybił też w żadnym zakresie treści wskazanym przez apelującą przepisom prawa materialnego.</p> <p>Treść art. 86 § 1 k.k. w żadnej mierze nie obliguje Sądu do zastosowania względem skazanego zasady pełnej absorpcji, a jedynie wyznacza granice wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności i Sąd wskazanym w tym przepisie regułem nie uchybił. Aktualne brzmienie art. 86 § 1 k.k. (obowiązującego w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy) wskazuje wprost, że Sąd wymierza karę łączną <i>powyżej najwyższej</i> z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Tej zasadzie Sąd I instancji</p>		

nie uchybił, a w istocie tylko postąpienie wbrew regule wyrażonej w tym przepisie uprawniałoby do formułowania zarzutu obrazy prawa materialnego.

Skarżąca w istocie kwestionuje zasadność ustalenia przez Sąd Okręgowy, że wobec skazanego, w ramach przysługujących temu Sądowi uprawnień, Sąd ten nie dostrzegł możliwości połączenia kar pozbawienia wolności wymierzonych uprzednio skazanemu w wyrokach jednostkowych, przy zastosowaniu zasady absorpcji. Tymczasem stanowisko Sądu Okręgowego zakresie przyjętego sposobu połączenia kar jednostkowych jest w pełni uprawnione, jako, że nie zaistniały na gruncie przedmiotowej sprawy takie okoliczności, które nakazywałyby sięgnięcie przez Sąd Okręgowy po reguły oczekiwane przez skarżącą, a co więcej ścisłe dostosowanie się do oczekiwań apelującej, już z przyczyn natury prawnej nie było możliwe. Brak też było podstaw do uznania, że orzeczona kara łączna nie została ukształtowana w sposób prawidłowy. Skazany, jak wynika z danych o jego uprzedniej karalności, jest osobą nie przestrzegającą norm prawnych, a przestępstwa w zakresie których

doszło do połączenia skazań nie są jedynymi jakie popełnił. Kary pozbawienia wolności podlegające połączeniu wyrokiem łącznym zostały orzeczone za przestępstwa popełnione w warunkach art. 64 § 1 k.k. Ta okoliczność trafnie została dostrzeżona przez Sąd I instancji, co wynika wprost z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd Okręgowy wskazał z jakich przyczyn, w jego ocenie, brak było podstaw do wymierzenia kary łącznej na niższym poziomie, Zastosowanie względem skazanego zasady pełnej absorpcji, jakiej oczekuje skarżąca ,nie dość, że niemożliwe z racji brzmienia art. 86 § 1 k.k. to i nieuprawnione z przyczyn przywołanych przez Sąd Okręgowy. W istocie wymierzenie skazanemu kary łącznej w niższym wymiarze prowadziłoby do pominięcia tak istotnych okoliczności jak stopień demoralizacji skazanego, wynikającą z wielokrotnej karalności, jak i pominięcia faktu, że skazany w izolacji pomimo przystosowania się do jej warunków, nie zachowuje się w sposób świadczący o zmianie postawy życiowej, w stopniu mogącym wpłynąć pozytywnie na wymiar orzeczonej wobec niego kary łącznej. Taka konkluzja wynika zarówno z opinii jaką dysponował

Sąd Okręgowy, jak i z aktualnie pozyskanej opinii dotyczącej skazanego z miejsca jego osadzenia. Te okoliczności w połączeniu z faktem, że skazany wymaga przede wszystkim dalszych oddziaływań resocjalizacyjnych, nakazywały pełną akceptację stanowiska Sądu I instancji, że wynikające z treści art. 85 a k.k. cele, które należy uwzględnić wymierzając karę łączną pozbawienia wolności, nie zostały by spełnione gdyby kara łączna została orzeczona na innej zasadzie niż ta przyjęta przez Sąd Okręgowy. Powyższe bowiem wywołało by w skazanym przekonanie, że popełnienie wielu przestępstw i to różnorodnych rodzajowo popłaca. Wbrew stanowisku obrońcy aktualna opinia o skazanym nie daje podstaw do uznania, że proces jego resocjalizacji przebiega prawidłowo i z tego względu należałoby uznać, że orzeczona kara łączna winna być karą w najniższym możliwym wymiarze. Skazany co prawda uzyskał kolejne nagrody regulaminowe, ale nie ustrzegł się i kar dyscyplinarnych, co wskazuje na brak szczególnych postępów w tym zakresie. Opinia o skazanym wskazuje jedynie na jego przystosowanie do

warunków izolacji i wypełnianiu w stopniu, co najwyżej poprawnym obowiązków wynikających z izolacji. Nie sposób w jej świetle dowodzić, że proces resocjalizacyjny świadczy o pozytywnej prognozie kryminologicznej na jaką wskazuje skarżąca .

Nie ma też racji skarżąca jakoby procedujący w tej sprawie Sąd Okręgowy uchybił treści art. 53 k.k.. To, że Sąd przywołał jedynie treść art. 85 a k.k. nie oznacza, że procedował z uchybieniem treści art. 53 § 1 k.k.. Zawarta w art. 85 a k.k. dyspozycja służy do określenia szczególnej podstawy prawnej mającej zastosowanie w procesie wymiaru kary łącznej tzw. dyrektyw prewencyjnych wiodących, a częściowo tożsamy z dyrektywami określonymi w art. 53 § 1 in fine. Jak wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy miał na uwadze zarówno dyrektywy wskazane w treści powyżej przywołanych przepisów, jak i pozostałe wynikające z reguł wymiaru kary, co czyni orzeczenie w przedmiocie wymiaru kary łącznej prawidłowym. Oczywistym jest przy tym, że wymierzenie kary łącznej, które ze swej istoty jest korzyścią dla skazanego (względem sumy kar jednostkowych) musi powodować, że

przedmiotem oceny sądu stają się nie tyle elementy związane bezpośrednio z czynem – bo te uwzględniono już przy wyroku skazującym, ale elementy związane z osobą sprawcy, którym Sąd I instancji nadał właściwe znaczenie.

Sąd Okręgowy żadnej z ważnych z punktu widzenia wymiaru kary łącznej okoliczności nie pominął, bo uwzględnił tak rodzaj przestępstw wynikający z poszczególnych skazań, ich związki przedmiotowe, jak i czas ich popełnienia. Dopiero suma owych okoliczności w połączeniu z prawidłowymi ustaleniami co do cech osobowych skazanego i jego zachowania po dokonaniu przestępstw, spowodowała uznanie przez Sąd Okręgowy, że kara łączna w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy będzie karą adekwatną dla realizacji jej celów określonych w treści art. 85 a k.k..

Tak więc myli się skarżąca, że sytuacja osobista skazanego oraz jego aktualna postawa pozostawały poza zainteresowanie Sądu orzekającego i by nie zostały uwzględnione w procesie kształtowania wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności.

Nie sposób uznać, że kara łączna orzeczona na zasadzie asperacji jest karą rażąco niewspółmiernie surową. Wręcz przeciwnie, tak orzeczona kara jawi się jako adekwatna i mogąca spełnić tak cele wychowawcze, jak i cele prewencyjne wobec skazanego oraz cele prewencji ogólnej.

O rażącej niewspółmierności kary łącznej można mówić, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica (dysproporcja) pomiędzy sumą kar wymierzonych przez Sąd I instancji, a dolegliwością jaką należałoby skazanemu wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania reguł kształtowania kary łącznej zarówno zdefiniowanych w art. 85 a k.k. jak i tych, które zawarte zostały w pozostałych przepisach rozdziału IX, a mających odniesienie do wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności. W niniejszej sprawie realizacja tak celu wychowawczego, jak i celów prewencyjnych wymaga ukształtowania kary na poziomie przyjętym przez Sąd Okręgowy. Tak ukształtowany wymiar kary ma zapobiec

<p>popelnianiu przez skazanego kolejnych przestępstw, wpływając na niego wychowawczo, jak i spełni potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jawi się jako ukształtowana prawidłowo, pozbawiona jest mankamentów na jakie wskazuje skarżąca, bez wątplenia nie cechuje tej kary nadmierna dolegliwość, ani też nie jest karą rażąco niewspółmiernie surową.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:</p> <p>orzeczenie wobec skazanego kary łącznej przy zastosowaniu przepisów art. 85 § 1 i 2 k.k. k.k. i art. 86 § 2 k.k. k.k. kary w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności,</p> <p>nie obciążanie skazanego kosztami sądowymi wywołanymi niniejszą sprawą;</p> <p>zasadzenie na rzecz obrońcy z urzędu kosztów postępowania odwoławczego w niniejszej sprawie, według norm przypisanych, jak za obronę z wyboru, oświadczając, że koszty te nie zostały dotychczas uiszczone nawet w części.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za</p>		

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Wniosek obrońcy skazanego nie zasługiwał na uwzględnienie tak z racji faktu, że skazany nie prezentuje się jako osoba względem, której orzeczenie kary łącznej na zasadzie pełnej absorpcji doprowadzi do realizacji celów kary o jakich mowa w art. 85 a k.k. jak i z tego względu, że wbrew stanowisku skarżącej Sąd Okręgowy przy wymierzaniu kary łącznej uwzględnił i to w sposób prawidłowy, wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary. Uwagze Sądu nie umknęły okoliczności dotyczące charakteru przestępstw co do których doszło do połączenia kar, czasu ich popełnienia, związku oraz rodzajów czy sposobu zachowania skazanego po wydaniu poszczególnych orzeczeń. Co istotne wszystkie okoliczności dotyczące osoby skazanego zostały przez Sąd należycie uwzględnione w tym tak te dotyczące jego sytuacji osobistej, jego postawy życiowej, wreszcie sposobu zachowania w warunkach izolacji, który wbrew stanowisku skarżącej nie przedstawia się w sposób przez nią wskazany i co istotne nie może mieć wpływu na dalsze łagodzenie wymiaru</p>		

<p>tej kary, w kierunku pożądanym w apelacji. Dla wdrożenia skazanego do poszanowania norm prawnych wymagany jest okres resocjalizacji w zakładzie karnym w okresie ustalonym względem skazanego przez Sąd Okręgowy.</p>	
--	--

<p>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
4.1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
<p>ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok utrzymano w mocy w całości, tak co do zasadności zastosowania stanu prawnego w zakresie połączenia kar pozbawienia wolności objętych wyrokiem łącznym, jak i wymiaru kary w nim ukształtowanej.	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Sąd nie podzielił stanowiska obrońcy co do tego, że orzeczona wyrokiem łącznym kara łączna pozbawienia wolności, winna być karą orzeczoną na zasadzie pełnej absorpcji i brak było podstaw do tak daleko idącej zmiany orzeczenia, ale i do zmiany poprzez złagodzenie wymiaru kary jako, że Sąd Okręgowy uwzględnił w sposób prawidłowy wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym te określone treścią art. 53 k.k., a które mogły mieć zastosowanie przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności. Z tego względu zasadnym było utrzymanie zaskarżonego wyroku w całości w mocy.	

Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany
Zwiąże o powodach zmiany	

Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
pkt II pkt III	<p>na rzecz obrońcy z urzędu, zasądzono kwotę 147, 60 w tym 27,60 złotych podatku Vat, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu przed Sądem odwoławczym w postępowaniu w sprawie o wydanie wyroku łącznego, której wysokość ustalono na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3.10.2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, § 17 ust 4 pkt 5., uznając, że zastosowanie przepisów wskazanych przez apelującą w tym zakresie nie znajduje uzasadnienia, skoro przepisy te nie zostały wprost zakwestionowane w żadnym z orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego i pozostają w mocy.</p> <p>skazanego zwolniono od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze w myśl art. 624 § 1 k.p.k..</p>

PODPIS
SSA Dorota Mazurek SSA Małgorzata Jankowska SSA Maciej Żelazowski

1.3. Granice zaskarżenia	
---------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca skazanego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wymiar kary łącznej pozbawienia wolności.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana